

0604 – 4. juni

Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler. Apg 14: 22.

Dette er den veien alle Guds barn har måtte gå gjennom dette livet. Og mer alder og nåde, mer tro og gaver, har alltid vært forenet med større prøvelser.

En gang tillater Herren at Satan får sikte hans barn som hvete, så en David, en Peter faller i store synder. En annen gang tillater han onde mennesker, ulykker eller langvarige anfektelser å knuse hele en kristens jordiske tilværelse, slik som det skjedde med Job.

Et sted befaler han sin venn Abraham å ofre barnet, underet, løftets sønn; Isak, som var det mest dyrebare for fars hjerte. Et annet sted blir Israels yndlingssønn, Josef, med alle sine åpenbarelses og framtidshåp, solgt og bortført som slave til et fremmed land. Så ser vi Herren lar en Paulus flere ganger be om å bli satt fri fra djevelens plage, men blir ikke bønnhørt.

En annen gang lar han en Johannes, «Budgommens venn», nest etter Guds Sønn «den største som var født av kvinner», sitte som fullstendig forlatt i Herodes' fengsel. Og til sist, liksom bare en lek, blir han drept, uten en gang, som andre martyrer, med tro og frimodighet få ære Guds kraft foran mange tilskuere. Nei, her heter det bare: «Gi meg Johannes' hode på et fat».

Her må en erkjenne at det kreves tro uten å se. At Johannes var en Guds øyestein, én han elsket av hjertet, og hans Sønn's nærmeste venn på jord, én Gud spesielt omsluttet med sin kjærlighet, – det kunne en ikke se nå. Nå var sannelig Guds kjærlighet dypt skjult.

Men på denne måten er det Gud pleier handle med dem han elsker aller mest, dem han gir de største gaver og vil forherlige mest. Overfor dem stiller han seg ofte som om han ikke vil ha noe som helst med dem å gjøre. Lar all slags nød og sorg ramme dem, deres egne synder og skrøpeligheter forskrekke dem, og verden og djevelen anfekte dem.

Når de så søker Gud, sin eneste trøst og hjelper, later han over lang tid som om han ikke hører dem. Og det onde blir bare verre og verre. Da sukker de stakkars Guds barna engstelige, og tror Gud med all grunn har forlatt dem for alltid, for deres store synders skyld.

Da høres bitre sukk fra mannen etter Guds hjerte: «Jeg er drevet bort fra Herrens åsyn!» Da ynker Jeremia seg: «Herren har vendt sin hånd mot meg og omringet meg med bitterhet og slit. Han har murt meg inne så jeg ikke kan komme ut. Han har stengt mine veier med murer av tilhogd stein. Han har gjort stiene krokete for meg. – og selv om jeg skriker og roper, lukker han bare ørene for min bønn».

Daniel, som Gud hadde møtt gjennom en engel med denne tiltalen: «Du høyt elskede mann», måtte være seks dager og seks netter i løvehulen, før Herren endelig kommer til ham med mat. Da ser vi hvordan han er forundret over at Gud ikke har glemt ham. For han utbryter: «Herre, Gud, du tenker altså ennå på meg!»*

[* Slik vi ser det gjengitt i «Tillegg til Daniels bok» (Apokryfene) 14: 31–42.]

Men trenger vi flere eksempler? Han som er gått foran i alt, Guds enbårne, elskede Sønn, roper jo i dypeste nød: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hvorfor er du så langt borte fra å frelse meg, og fra min klages ord?»

Når alle Guds hellige altså sukket på denne måten, samtidig som de stod i den aller største nåde hos Herren, skulle ikke da også vi være innstilt på å gå den samme veien? Den som ikke har en prøvet og anfeltet tro, har så visst ingen levende tro. «Hvis dere er uten tukt, da er dere uekte barn og ikke sønner».

Hver eneste sann kristen skal i det minste anfektes så mye av sine egne synder at han vil ha vanskelig for å kunne tro Guds nåde. I tillegg vil djevelen og verden anfekte ham på alle kanter, så han ikke vil få mye ro på jorden.

Prætorius sier så sterkt: «Hver eneste kristen må først ha en djevel. Så en Judas. Deretter en Kaifas og en Pilatus. Og slik la seg hudflettes like til blodet. Når den ene holder opp, tar to andre til. Når så de stanser, stiller fire nye opp, den ene verre enn den andre. Og slik vil det fortsette til lidelsen er fullkommen. Jo mer hellig en kristen er, desto større martyrium må han gjennom. En ydmyk og helliggjort kristen vil måtte smake alt som bittert er i denne verden, og ofte ikke ha en eneste som trøster».

Og årsaken til denne underlige måten Herren fører oss på, er at han ikke kjenner noe bedre middel til å døde vår gamle Adam. Til å kvele det adamittiske sinnet hos oss, som alltid vil se, forstå og kunne regne ut Herren, og selv dømme over hans dommer.

Slik vil han virke og oppøve i oss det som er den rette tro. Derfor har han også latt alt det onde som fulgte med Adams fall, fortsatt være blant oss her på jord; hele den syndefloden, alt dens indre forderv og den store flokken av onde ånder og deres innvirkning på våre sinn. Og i tillegg det mørke og kval som strømmer ut fra alt dette, og plager et hjerte som så gjerne vil være hellig og rent, åndelig og himmelvendt.

I tillegg er jo hjertet hos en vakt sjel noe av det mest ømfintlige og forsakte på denne jord. Det er som et åpent sår hvor et sandkorn eller vindpust er nok til å skape smerte. Og da kan en lett tenke seg hvordan en kristens liv vil være fullt av bitre opplevelser, bekymringer og anfektelser, som omgir de troendes sjeler som tykke og mørke skyer.